

[Sigsgaard.]

ved overenskomstforhandlingerne. Man laver en ramme, en snæver ramme, som parterne skal holde sig inden for, eller rettere sagt: som arbejderne skal holde sig inden for, og det går næsten alene ud over lavtlønnede og ufaglærte og ikke mindst kvinderne inden for denne gruppe. I de senere år er den meste lønudvikling sket imellem overenskomstforhandlingerne, men den har de dårligst stillede grupper ikke fået meget ud af. Når de alligevel nogenlunde er fulgt med, skyldes det, at de har fået det meste af, hvad der var at få ved overenskomstforhandlingerne. Men når man så gør det, der er at få ved overenskomstforhandlingerne, mindre gennem den såkaldte indkomspolitik, bliver der væsentligt mindre til disse dårligst stillede grupper, og det bliver derfor særlig dem, en såkaldt indkomspolitik vil ramme. Den vil gøre lønforskellene endnu større.

Dyrtidsreguleringen jagter regeringen stadig. Lad mig sige: den er ikke ideel. Den giver kun delvis dækning. Den giver endda en meget ringe dækning. Ikke engang halvdelen dækkes gennem dyrtidsreguleringen. Men idéen i den, at de lønmodtagere, der ikke har skylden for dyrtiden — det erkender selv statsministeren — skal have kompensation for den, er helt i orden. Dyrtidsreguleringen er for ringe. Ja, vel, men så er opgaven at forbedre dyrtidsreguleringen, ikke at likvidere den. Dyrtidsportionerne burde dække helt, og de burde være lige store for såvel tekstilarbejderen som departementschefen. Sæt departementschefens ned og tekstilarbejderens op; det er det, der er brug for.

Regeringen angriber dyrtidsreguleringen. Den skulle hellere angribe dyrtiden. En eneste dyrtidsportion svarer til kun tre ugers stigning i jord- og ejendomspriser. Alligevel foreslår regeringen, så vidt jeg kan se, ikke højere skat af gevinster ved jordhandel.

Det er mærkeligt, at praktisk taget alle regeringens forslag er så komplet uacceptable og ubrugelige. Faktisk gælder det også beslutningen om at overveje ophævelse af fradragsretten for renter af privat gæld. Jeg bliver nødt til at sige her, at det er ulyksaligt, at SF skulle slumpe til at fremsætte dette asociale forslag, som regeringen nu

glad snupper eller i hvert fald overvejer at snuppe. Hundrede gange har vi fået at vide, at det kun vil ramme almindelige mennesker, og at erhvervsdrivende blot kan camouflere deres private gæld som virksomhedsgæld, og hundrede gange har vi fået at vide, at det vil kræve en masse personale at administrere det, og at det alligevel bliver noget skidt. Alligevel skal nu en ny gruppe embedsmænd spille endnu flere kostbare timer med denne umulige og asociale tanke. Oven i købet forstår jeg på dagbladene, at parcelhusene, villaerne, skal holdes udenfor. Men så er der da slet ingen idé i det mere; skal et forslag i denne retning overhovedet overvejes, bør det være renter af al gæld, der mister fradragsberettigelsen.

I øvrigt vil regeringens forslag først og fremmest ramme f. eks. gruppen af unge under uddannelse. Den rammer regeringen i det hele taget hårdt. Pensionister og familier med børn skal have en vis, for ringe kompensation. Men hvor er kompensationen til unge under uddannelse? Ungdommens uddannelsesfond er ikke foreslået forhøjet, så vidt jeg kan se. Tværtimod, i forhold til behovet er man i færd med at nedsætte den. Samtidig har man forringet den ved, at en større del af støtten i fremtiden skal være lån. Så vidt jeg forstår, vil man også væk fra rentefrie lån. Det vil altså sige, at de uddannelsessøgende vil blive blandt dem, der rammes hårdest af SF-VKR-forslaget om, at lånerenter ikke skal kunne trækkes fra, for netop de uddannelsessøgende er jo pisket til i høj grad at leve på lån. Dem skal de nu til at forrente, hvor de tidligere kunne få i hvert fald nogle af dem rentefrit. Derfor kan netop den befolkningsgruppe ikke undgå at blive ramt særlig hårdt af regeringens politik, og når dertil kommer den relative forringelse af uddannelsesfonden, så har man ganske specielt, hvis forslagene gennemføres, opnået at ramme gruppen af unge under uddannelse.

Det egentlige problem på dette område er efter min opfattelse et helt andet. Det er de store villaunderskud, som berøver staten en stor del af skattegrundlaget. De skal afskaffes gennem en gradvis og gerne progressiv forhøjelse af lejeværdien af egen bolig. Men det har jeg tidligere foreslået, og det vil man åbenbart ikke ind på.